

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАІЧЫННІКАМІ

№ 84 (569)

Лістапад 1961 г.

Год выдання 7-ы

ЗАКЛЮЧНАЕ СЛОВА М. С. ХРУШЧОВА на XXII з'ездзе КПСС 27 кастрычніка 1961 г.

Выступаючы з заключным словам пасля абмеркавання з'ездам справаздачы Цэнтральнага Камітэта партыі і даклада аб Праграме Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, таварыш М. С. Хрушчоў адзначае, што XXII з'езд з'яўляецца найярчэйшай дэманстрацыяй адзінства нашай ленынскай партыі, згуртаванасці вакол яе ўсяго савецкага народа. Усім зместам сваёй работы XXII з'езд пацвердзіў непахісную вернасць той лініі нашай партыі, якая была выпрацавана XX з'ездам. Цяпер стала яшчэ больш відавочным, што XX з'езд, убрэ-

шы ўсе насленні перыяду культуры асобы, адкрыў новую старонку ў гісторыі нашай партыі, аказаў плённы ўплыў на развіццё нашай краіны, усяго савецкага камуністычнага і рабочага руху.

У цэнтры ўвагі XXII з'езда знаходзіцца Праграма партыі — праграма пабудовы камуністычнага грамадства. Усе дэлегаты ў сваіх выступленнях, адабраўшы праект Праграмы, па-дзелавому абмяркоўвалі канкрэтныя практычныя шляхі яе ажыццяўлення.

Выступленні дэлегатаў, адзначае М. С. Хрушчоў, характарызуе высокая прынцыповасць, дзелавітасць і непрымрмасць да недахопаў. У ходзе абмеркавання справаздачы ЦК і праекта Праграмы былі пастаўлены важныя пытанні далейшага ўдасканалення кіравання народнай гаспадаркай. З'езд паказаў, што партыя аднадушна адабрае мерапрыемствы, праведзеныя Цэнтральным Камітэтам і ўрадам у гэтай галіне за апошнія гады, гэтак жа, як і мерапрыемствы, якія ажыццяўлены ў галіне сельскай гаспадаркі.

М. С. Хрушчоў гаворыць далей аб вялікім адзінстве радоў савецкага камуністычнага руху. Прысутнасць на XXII з'ездзе дэлегатаў ад 80 марксісцка-ленынска-ленінскіх партый, іх выступленні адлюстравалі магутны ўздых міжнароднага камуністычнага і рабочага, а таксама нацыянальна-вызваленчага руху, непарушную вернасць камуністаў усіх краін прынцыпам пралетарскага інтэрнацыяналізму.

Пераходзячы да пытанняў знешняй палітыкі Савецкага ўрада, М. С. Хрушчоў указвае на важнасць заключэння германскага мірнага дагавору і нармалізацыі на гэтай аснове становішча ў Заходнім Берліне. Ён падкрэслівае, што ў адказ на нашы міралюбівыя прапановы заходнія дзяржавы адкрыта пагражаюць узятца за зброю.

Даўно час зразумець ім, заяўляе М. С. Хрушчоў, тую простую ісціну, што з Савецкім Саюзам, з усім сацыялістычным лагерам можна размаўляць сён-

ня толькі з пазіцыі розуму, але не з пазіцыі сілы.

Як ужо адзначалася ў справаздачы Цэнтральнага Камітэта, Савецкі ўрад лічыць, што калі заходнія дзяржавы прайвяць гатоўнасць да ўрэгулявання германскай праблемы, то пытанне аб тэрмінах не будзе мець такога значэння.

Аднак Савецкі Саюз не можа дапусціць, каб перагаворы вяліся дзеля перагавораў, каб карыстаючыся гэтым, прадстаўнікі заходніх краін зацягвалі мірнае ўрэгуляванне ў Еўропе.

У апошні час, заўважае М. С. Хрушчоў, буржуазная прапаганда многа шуміць у сувязі з тым, што Савецкі Саюз быў вымушан аднавіць выпрабаванні ядзернай зброі. Гэтая шуміха прыняла істэрычны характар пасля таго, як на з'ездзе было заяўлена аб прадстаўчым выпрабаванні ядзернай зброі магутнасцю ў 50 мільёнаў тон трацілу.

Растлумачваючы прычыны, якія прымусілі Савецкі Саюз аднавіць выпрабаванні, М. С. Хрушчоў гаворыць:

Перад тварам прамых пагроз і небяспекі ўзнікнення вайны Савецкі Саюз быў вымушан прыняць неабходныя меры для ўмацавання сваёй абароназдольнасці, для абароны савецкага народа, народаў усёй вялікай садружнасці краін сацыялізма.

Мы былі пастаўлены перад неабходнасцю ўдасканалення сваёй тэрмаядзернай зброі і правесці выпрабаванні яе новых узораў.

Умацоўваючы абарону Савецкага Саюза, мы дзейнічаем не толькі ў сваіх інтарэсах, але і ў інтарэсах усіх міралюбівых народаў, усяго чалавецтва. Калі ворагі міру пагражаюць нам сілай, ім павінна быць і будзе проціпастаўлена сіла і прытым больш унушальная.

Мы яшчэ раз звяртаем увагу кіруючых дзеячоў ЗША, Англіі, Францыі, Заходняй Германіі і іншых краін, гаворыць М. С. Хрушчоў, што самае разумнае — гэта выкінуць за борт палітыку «з пазіцыі сілы» і «халоднай вайны». У міжнародных спра-

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Будаўнікі Крычаўскага цэментна-шыфернага камбіната ўважліва сочаць за работай XXII з'езда КПСС, вывучаюць даклады М. С. Хрушчова і іншыя матэрыялы з'езда. На здымку: брыгадзір комплекснай брыгады мантажнікаў П. М. Навіцкі чытае сваім таварышам свежыя матэрыялы з'езда. Фота Ч. Мезіна.

І ІМЯ ЯГО І СПРАВА ПЕРАЖЫВУЦЬ СТАГОДДЗІ

У цэнтры Масквы, на плошчы Свядрдова, 29 кастрычніка быў урачыста адкрыты велічны помнік геніяльнаму мысліцелю, вечна жывому заснавальніку навуковага камунізма Карлу Марксу. Манумент узведзен на тым самым месцы, дзе ён быў закладзены Уладзімірам Ільічам Леніным 1 мая 1920 года.

На адкрыццё помніка прыйшлі тысячы працоўных сталіцы, дэлегаты гістарычнага XXII з'езда КПСС. Прысутнічаюць кіраўнікі Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і Савецкага ўрада, кіраўнікі і члены дэлегацый братніх марксісцка-ленынска-ленінскіх партый зарубежных краін, прадстаўнікі дэмакратычных нацыянальных партый незалежных дзяржаў Афрыкі, якія з'яўляюцца гасцямі XXII з'езда.

Мітынг кароткім уступным словам адкрывае першы сакратар Маскоўскага гарадскога камітэта КПСС таварыш П. Н. Дзямічаў. Ён дае слова Першаму сакратару Цэнтральнага Камітэта КПСС, Старшыні Савета Міністраў СССР таварышу М. С. Хрушчова.

Па даручэнню Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і Савецкага ўрада таварыш М. С. Хрушчоў адкрывае помнік.

Перад поглядамі сабраўшыхся ўнікае васьміметровы манумент, высечаны з адзінага гранітнага маналіту.

Над плошчай разносяцца гукі аркестра, усе прысутныя з вялікім уздымам спяваюць партыйны гімн «Інтэрнацыянал».

Таварыш М. С. Хрушчоў з трыбуны мітыngu гаворыць прамому.

Чалавецтва, гаворыць ён, ніколі не забудзе велізарных заслуг Карла Маркса, яго вобраз жыве і вечна будзе жыць у сэрцы кожнага камуніста, кожнага сумленнага чалавека! Адкрываючы помнік Карлу Марксу, мы тым самым выказваем сваю глыбокую павагу і ўдзячнасць заснавальніку навуковага камунізма.

Гэты помнік заўсёды будзе сімвалам вернасці нашай партыі і народа свяшчэнным прынцыпам рэвалюцыйнага марксізма, пралетарскага інтэрнацыяналізму.

Кіруючыся вялікім вучэннем Карла Маркса і Фрыдрыха Энгельса, якое было развіта нашым бессмяротным правадыром Уладзімірам Ільічам Леніным, рабочы клас нашай краіны першым

у свеце ўзяў уладу ў свае рукі і стварыў магутную сацыялістычную дзяржаву.

Выступаючы на гэтай плошчы ў маі 1920 года пры закладцы помніка Карлу Марксу, Уладзімір Ільіч Ленін гаворыў:

«У дзень міжнароднага свята мы хочам даказаць усім, што мы зможам вырашыць задачу арганізацыі сацыялістычнага грамадства, мы ўшаноўваем памяць Карла Маркса».

Савецкі народ пад сцягам марксізма-ленынізма, пад кіраўніцтвам нашай Камуністычнай партыі пабудоваў сацыялістычнае грамадства і прыступіў да будаўніцтва камунізма.

Адкрываючы помнік Карлу Марксу, мы з гонарам гаворым, што ў гэтыя дні XXII з'езд Камуністычнай партыі Савецкага Саюза закладае велічны помнік

Марксу — Энгельсу — Леніну. Гэты помнік — новая Праграма нашай партыі, праграма будаўніцтва камунізма.

Скульптурны вобраз Карла Маркса будзе стаяць у Маскве, і людзі будуць прыходзіць сюды, каб засведчыць сваю павагу і ўдзячнасць вялікаму мысліцелю і рэвалюцыянеру.

Але той помнік, які закладае наша партыя, прымаючы праграму будаўніцтва камунізма, сапраўды бессмяротны. З перамогай камунізма наша Радзіма падымецца на такую касмічную вышыню, што велічны будынак камунізма будзе бачыць народы усіх краін, дзе б яны ні знаходзіліся. Гэта будзе новым слаўным трыумфам вечна жывога марксісцка-ленынскага вучэння.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Урачысты мітынг, прысвечаны адкрыццю помніка Карлу Марксу.

Заключнае слова М. С. ХРУШЧОВА на XXII з'ездзе КПСС 27 кастрычніка 1961 года

(Пачатак на 1-й стар.)

вах трэба праводзіць рэалістычную палітыку мірнага суіснавання.

Некаторыя нападаюць на нас, абвінавчваючы ў тым, быццам мы спрашчаем ці змякчам ацэнку міжнароднай абстаноўкі, калі падкрэсліваем неабходнасць мірнага суіснавання ў сучасных умовах. Нам гавораць, што хто робіць упор на мірным суіснаванні, нібыта праўляе акуюсьці недаацэнку імперыялізму і нават упадае ў супярэчнасць з ленинскай ацэнкай імперыялізму.

Ленинскае вызначэнне імперыялізму, якое ўскрывае яго рэакцыйны агрэсіўны характар, захоўвае сілу і цяпер. Разам з тым, партыя, калі яна стаіць на глебе творчага марксізма-ленинізма, абавязана ўлічваць вялікія змяненні ў свеце, якія адбыліся з таго часу, як Ленін даў аналіз імперыялізму.

Гаворачы аб магутным росце сусветнай сістэмы сацыялізма, М. С. Хрушчоў адзначае, што цяпер імперыялізм не можа ўсім дыктаваць сваю волю і бесперашкодна праводзіць агрэсіўную палітыку. Імперыялісты разумеюць, што калі яны развіваюць сусветную вайну, то ў ёй непазбежна загіне ненавісны народ імперыялістычнага ладу.

Прынцып мірнага суіснавання паміж дзяржавамі розных сацыяльных сістэм набывае ў сучасных умовах жывое значэнне. Гэтага не разумеюць толькі безнадзейныя дагматыкі.

У сваім заключным слове М. С. Хрушчоў ускрывае памылковую пазіцыю кіраўніцтва Албанскай партыі працы, якое стала на шлях барацьбы супраць дніі XX з'езда нашай партыі, на шлях падрыву асноў дружбы з Савецкім Саюзам і

іншымі сацыялістычнымі краінамі. Выступленні дэлегатаў і прадстаўнікоў братніх партый на XXII з'ездзе пераканаўча пацвярджаюць, што Цэнтральны Камітэт нашай партыі паступіў зусім правільна, калі прыняў і адкрыта далажыў з'езду аб ненармальным стане саўсавецка-албанскіх адносін.

М. С. Хрушчоў выказвае ўпэўненасць, што наступіць час, калі албанскія камуністы, албанскі народ скажудуць сваё слова і тады албанскія кіраўнікі прыйдзеца трымаць адказ за тую страту, якую яны нанеслі сваёй краіне, свайму народу, справе будаўніцтва сацыялізма ў Албаніі.

Наша партыя будзе, як і раней, весці барацьбу супраць рэвізіяністаў усіх масцей, цвёрда следуючы прынцыпам Дэкларацыі і Заявы нарад марксісцка-ленинскіх партый, мы выкрывалі і будзем неаслабна выкрываць рэвізіянізм, які знайшоў сваё выражэнне ў праграме саюза камуністаў Югаславіі. Мы будзем таксама дастаянна змагацца з дагматызмам і з усімі іншымі адступленнямі ад марксізма-ленинізма.

Вялікая ўвага ў заключным слове ўдзяляецца пытанню, звязаным з асуджэннем культуры асобы і выкрыццём антыпартыйнай фракцыйнай групы. XXII з'езд, адзначае М. С. Хрушчоў, можна з поўным правам называць з'ездам маналітнага адзінства ленинскай партыі, поўнага аднадушша і згуртаванасці. Уся наша партыя, увесь народ адверглі адіччэнцаў, якія супраціўляліся ўсім новым, дабравалі аднаўлення загананых метадаў, якія панавалі пры кульце асобы.

М. С. Хрушчоў расказвае з'езду, што антыпартыйная гру-

па катэгарычна супярэчыла супраць прапановы паставіць на XX з'ездзе партыі пытанне аб злоўжываннях уладай у перыяд культуры асобы. І пасля з'езда фракцыянеры не спынялі сваёй барацьбы, усмяерна тармазілі высвятленне справы аб злоўжываннях уладай, баючыся, што тады будзе выяўлена іх роля як саўдзельнікаў у масавых рэпрэсіях.

Партыя ва ўмовах культуры асобы была пазбаўлена нармальнага жыцця. Людзі, якія ўзурпіравалі ўладу, становяцца не падначаленымі партыі, выходзяць з-пад яе кантролю. У гэтым галоўная небяспека культуры асобы.

XX з'езд нашай партыі асудзіў культ асобы, аднавіў справядлівасць і патрабаваў ухіліць дапушчаныя скажэнні. Цэнтральны Камітэт партыі прыняў рашучыя меры, каб не дапусціць вяртання да самавольства і беззаконня. Антыпартыйная група Молатава, Кагановіча, Маланкова і іншых усяляк працівілася правядзенню гэтых мер.

Многія дэлегаты ў сваіх выступленнях, працягвае М. С. Хрушчоў, з абурэннем гаварылі аб удзельніках антыпартыйнай групы, прыводзілі факты іх злачынных дзеянняў. Гэтае абурэнне зразумелае і апраўднае.

Асабліва М. С. Хрушчоў гаворыць аб К. Я. Варашылаву. Антыпартыйная група выкарыстала яго ў барацьбе супраць Цэнтральнага Камітэта. Вялікая надзея ўскладвалася на Варашылава як на аднаго са старэйшых дзеячоў партыі.

Тав. Варашылаў зрабіў цяжкія памылкі, гаворыць М. С. Хрушчоў. Але я лічу, што да яго трэба падыходзіць інакш, чым да іншых актыўных удзельні-

каў антыпартыйнай групы, напрыклад, да Молатава, Кагановіча, Маланкова. У працэсе вострай барацьбы з фракцыянерамі ў пачатку работы чэрвеньскага Пленума ЦК, калі ён убачыў маналітнасць членаў Цэнтральнага Камітэта ў барацьбе супраць антыпартыйнай групы, К. Я. Варашылаў зразумеў, што ён пайшоў з тымі, хто выступае супраць партыі, асудзіў дзеянні антыпартыйнай групы, прызнаў свае памылкі. Тым самым ён у якойсьці ступені дапамог Цэнтральнаму Камітэту. Мы павінны падыходзіць да таварыша Варашылава ўважліва, правяціць вялікадушша.

XXII з'езд з усёй сілай пацвердзіў, што курс XX з'езда партыі, курс на аднаўленне і далейшае развіццё ленинскіх норм партыйнага і дзяржаўнага жыцця, на павышэнне кіруючай ролі партыі, творчай актыўнасці народных мас з'яўляецца адзіна правільным курсам. XXII з'езд замацоўвае гэты плённы курс.

У многіх выступленнях на з'ездзе, працягвае далей М. С. Хрушчоў, ды нярэдка і ў нашым друку, гаворачы аб дзейнасці Цэнтральнага Камітэта нашай партыі, асабліва націск робяць на маёй асобе, падкрэсліваюць маю ролю ў правядзенні важнейшых мерапрыемстваў партыі і ўрада.

Мне зразумелы тыя добрыя пацўці, якімі кіруюцца гэтыя таварышы. Дазвольце, аднак, з усёй сілай падкрэсліць, што ўсё, што гаворыцца ў мой адрас, павінна быць аднесена ў адрас Цэнтральнага Камітэта нашай ленинскай партыі, у адрас Прэзідыума ЦК, паколькі ні адно буйнае мерапрыемства, ні адно адказнае выступленне не праводзілася ў нас па якому-небудзь асабістому ўказанню, а з'яўляецца вынікам калектыўнага абмеркавання, калектыўнага рашэння. У калектыўным кіраўніцтве, у калектыўным вырашэнні ўсіх прынцыповых пытанняў наша вялікая сіла.

Рашуча выступаючы супраць усіх агідных з'яў культур адной асобы, марксісты-ленинцы заўсёды прызнавалі і будуць прызнаваць аўтарытэт кіраўнікоў.

Але было б няправільным ставіць асабішым таго або іншага кіраўніка, нека адасабліць яго ад кіруючага калектыўнага займацца празмерным яго ўсхвалянем. Гэта супярэчыць прынцыпам марксізма-ленинізма.

У заключнай частцы сваёй прамовы М. С. Хрушчоў спыняецца на барацьбе дзвюх ідэалогій — ідэалогіі рабочага класа, якая выказана ў марксісцкай тэорыі навуковага камунізму, і ідэалогіі эксплуатацыйнага класаў, буржуазнай ідэалогіі.

Зараз барацьба дзвюх ідэалогій носіць зусім іншы характар, чым на зары марксізма. Ідэя навуковага сацыялізма авалодалі масамі і ператварылася ў вялікую матэрыяльную сілу. Яны ажыццявіліся, працай народаў ствараецца матэрыяльна-тэхнічная база новага грамадства. Барацьба са сферы толькі ідэалагічнай перамясцілася ў сферу матэрыяльнай вытворчасці.

Сацыялізм стаў рэальнасцю. Прыклад краін сацыялізма становіцца ўсё больш захапляючым для працоўных усіх краін. Усё шырэй і глыбей распаўсюджваецца ідэя камунізма, паднімаючы да гістарычнай творчасці сотні мільянаў людзей.

Сапраўды грандыёзныя заданні, якія ставіць перад партыяй і народам XXII з'езд. Наш з'езд уяўляе сабой выдатнае сведчанне гатоўнасці і рашучасці партыі, усяго саўсавецкага народа, дабрыца вялікай мэты — пабудовы камунізма ў нашай краіне. І няма ніякага сумнення ў тым, што камунізм у Савецкім Саюзе будзе пабудаван — такая воля партыі, воля народа.

Сонца камунізма ўзыходзіць над нашай краінай. Зробім усё, каб сваёй самаадданай працай наблізіць наступленне таго дня, калі гэта сонца залёе сваім святлом неабсяжныя прасторы нашай цудоўнай Радзімы!

Пад вадзіцельствам слаўнай ленинскай партыі — уперад, да перамогі камунізма! — такімі словамі закончыў сваё выступленне М. С. Хрушчоў пад бурныя, доўга не змаўкаючыя апладысменты і прывітальныя воклічы дэлегатаў і гасцей з'езда.

І ІМЯ ЯГО І СПРАВА ПЕРАЖЫВУЦЬ СТАГОДДЗІ

(Пачатак на 1-й стар.)

Пабудова камунізма ў Савецкім Саюзе наблізіць той час, калі на усёй нашай планеце зацвердзяцца Мір, Праца, Свабода, Роўнасць, Брацтва і Шчасце ўсіх народаў!

Не можа быць нічога больш грандыёзнага, таварышы, чым стварэнне рукамі людзей працы такога велічнага помніка, як пабудова камунізма.

Няхай жыве вечно жывое і развіваючае вучэнне марксізма-ленинізма!

На трыбуну падымаецца першы сакратар ЦК Сацыялістычнай адзінай партыі Германіі таварыш Вальтэр Ульбрыхт.

У гэтыя знамянальныя дні, гаворыць ён, калі XXII з'езд Камуністычнай партыі Савецкага Саюза прыняў Камуністычны Маніфест XX стагоддзя, партыя Леніна, Камуністычная партыя Савецкага Саюза ўзвядзеннем гэтага помніка ўшаноўвае вялікага нямецкага вучонага Карла Маркса, які сумесна са сваім саратнікам Фрыдрыхам Энгельсам быў аўтарам першага Камуністычнага Маніфеста. У Камуністычным Маніфесте Карл Маркс даказаў, што на аснове законаў грамадскага развіцця перад пралетарыятам стаіць задача весці барацьбу за заваяванне дзяржаўнай улады і будаўніцтва сацыялістычнага грамадскага ладу.

Творча развіваючы вучэнне Карла Маркса ў перыяд імперыялізму і пралетарскай рэвалюцыі, Ленін выкаваў партыю більшавікоў, якая ў дні Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі прывяла пралетарыят у саюз з бяднейшым сялянствам да перамогі.

Адкрыццём гэтага помніка Карлу Марксу, гаворыць у заключэнне Вальтэр Ульбрыхт, мы адначасова вітаем і ўшаноўваем усіх яго саратнікаў, яго верных таварышаў на барацьбе, якія — спа-

чатку ў невялікай колькасці — выступілі, каб змяніць увесь свет, каб перавярнуць капіталістычны свет. І ў якой ступені сіла народаў ужо змяніла гэты свет! XXII з'езд КПСС паказвае, што заваяванне Маркса, Энгельса, Леніна выконваецца з гонарам.

Слова прадстаўляецца генеральнаму сакратару выканкома Камуністычнай партыі Вялікабрытаніі таварышу Джону Галану.

Ёсць глыбокі сэнс у тым, гаворыць ён, што мы сабраліся на адкрыццё помніка Карлу Марксу іменна тут, у Маскве, сталіцы рэвалюцыйнага рабочага класа. Мы сабраліся тут у такі час, калі XXII з'езд КПСС прыняў новую марксісцка-ленинскую праграму, праграму пабудовы камуністычнага грамадства. Новая праграма — сапраўды Камуністычны Маніфест нашай эпохі. Яна акажа такое ж вялікае ўздзеянне на наш XX век, якое Камуністычны Маніфест Маркса аказаў на працягу стагоддзя, у якім жыў Маркс.

Савецкі народ пад кіраўніцтвам Леніна і вялікай марксісцкай Камуністычнай партыі Савецкага Саюза сапраўды змяніў свет.

У бліжэйшыя 20 год вы зменіце яго яшчэ больш. Перад усім чалавецтвам адчувальна прадстаўлена пабудаванае вамі камуністычнае грамадства, стварэнне якога так смела прадказваў Карл Маркс. Тым самым вы яшчэ ярчай прадэманструеце перад народамі ўсяго свету ўсеперамагаючую сілу марксізма.

Усе выступленні на мітынг былі выслуханы з вялікай увагай і неаднаразова перапыняліся апладысмантамі.

Прамовы закончаны. Гучыць Дзяржаўны гімн Савецкага Саюза. Да помніка Карлу Марксу ўскладаюцца кветкі.

* * *

Помнік Карлу Марксу выканан

па праекце скульптара Л. Е. Кербеля, архітэктараў Р. А. Бегунца, Н. А. Кавальчука, В. Г. Макаравіча і В. М. Маргуліса.

ІНФАРМАЦЫЙНАЕ ПАВЕДАМЛЕННЕ аб XXII з'ездзе Камуністычнай партыі Савецкага Саюза

30 кастрычніка ў Маскве, у Крамлёўскім Палацы з'ездаў, працягваюць работу чарговы XXII з'езд Камуністычнай партыі Савецкага Саюза.

На ранішнім пасяджэнні з заявамі ад імя дэлегацый выступілі таварышы І. В. Спірыдонаў — Ленінградская абласная партарганізацыя, П. Н. Дземічаў — Маскоўская гарадская партарганізацыя, Г. Д. Джавахішвілі — Кампартыя Грузіі, Д. А. Лазуркіна — член КПСС з 1902 года, М. В. Падгорны — Кампартыя Украіны. Выказваючы думку партыйных арганізацый і шырокіх мас працоўных, выступаючыя гаварылі аб несумяшчальнасці далейшага захавання ў Маўзалеі Уладзіміра Ільіча Леніна саркафага з труной І. В. Сталіна, паколькі Сталіным былі дапушчаны парушэнні ленинскіх заповітаў, злоўжыванне ўладай, масавыя рэпрэсіі супраць сумленных савецкіх людзей.

З'езд аднадушна прымае рашэнне аб Маўзалеі Уладзіміра Ільіча Леніна.

З гэтым з'езд пераходзіць да абмеркавання даклада аб змяненні ў Статуте КПСС. На пасяджэнні выступілі таварышы: А. В. Георгіеў — першы сакратар Алтайскага крайкома КПСС, Н. Н. Радзіёнаў — другі сакратар ЦК Кампартыі Казахстана, А. І. Шыбаеў — першы сакратар Саратаўскага абкома КПСС, П. А. Лявонаў — пер-

шы сакратар Сахалінскага абкома КПСС, З. Т. Сярдзюк — першы намеснік старшыні Камітэта партыйнага кантролю пры ЦК КПСС, Ю. М. Вечарова — ткачыха Савінскай фабрыкі «Салідарнасць» (Іванаўская партарганізацыя), Ф. С. Гарачоў — першы сакратар Новасібірскага абкома КПСС, С. Н. Шчацілін — першы сакратар Іркуцкага абкома КПСС, В. І. Губанаў — сакратар парткома калгаса «Перамога» Чырвонагвардзейскага раёна (Стаўрапальская партарганізацыя), В. А. Кочатаў — пісьменнік, галоўны рэдактар часопіса «Октябрь».

З'езд прымае рашэнне аб спыненні спрэчак па дакладу

тав. Ф. Р. Казлова аб змяненні ў Статуте КПСС.

З'езд утвараў камісію па разгляду папярвак і дапаўненняў да праекта Статута КПСС.

З'езд даручыў Цэнтральнаму Камітэту КПСС разгледзець усе апеляцыі на рашэнні аб выключэнні з членаў партыі, накладанні партыйных спяганняў па іншых персанальных справах, якія наступілі на імя з'езда.

У адрас з'езда атрымана прывітанне ад Нацыянальнага савета партыі народнага аднаўлення Гаіці.

На вчэрнім пасяджэнні з'езд распачаў разгляд наступнага пункту парадку дня — выбары цэнтральных органаў партыі.

ПАСТАНОВА XXII З'ЕЗДА КПСС

Аб Маўзалеі Уладзіміра Ільіча Леніна

XXII з'езд Камуністычнай партыі Савецкага Саюза пастанаўляе:

1. Маўзалеі на Краснай плошчы ля Крамлёўскай сцяны, створаны для ўвекавечання памяці **Уладзіміра Ільіча Леніна** — бессмяротнага заснавальніка Камуністычнай партыі і Савецкай дзяржавы, правадыра і настаўніка працоўных усяго свету, імянаваць у далейшым;

МАЎЗАЛЕІ УЛАДЗІМІРА ІЛЬІЧА ЛЕНІНА
2. Прызнаць няэтнагадным далейшае захоўванне ў Маўзалеі саркафага з труной І. В. Сталіна, таму што сур'езныя парушэнні Сталіным ленинскіх заповітаў, злоўжыванні ўладай, масавыя рэпрэсіі супраць сумленных савецкіх людзей і іншыя дзеянні ў перыяд культуры асобы робяць немагчымым пакіданне труны з яго целам у Маўзалеі Ул. І. Леніна.

Чараўнік-кастрычнік густа ўсылаў зямлю чырвонымі-лісьцямі, быццам заплаціў ёй за шчодрыя дары восені, якія яна так багата прыпаднела сёлета савецкім людзям. Як лёгка, як прыгожа вакол і як хара, як цудоўна на сэрцы! Незвычайны, святочны настрой вась ужо каторы дзень не пакідае нас, шчаслівых грамадзян краіны Саветаў. Справамі сваімі славім мы родную Бацькаўшчыну і вялікую партыю Леніна, якая вядзе нас ад перамогі да перамогі. З ёй, з партыяй камуністаў, звязваем мы ўсе свае дасягненні і поспехі. Яна адкрыла нам шырокі шлях у цудоўную будучыню. Вось чаму гэта партыя так блізка і дарага нам. Вось чаму майстэрства, сілу сваіх рабочых рук, кіпучы розум і лепшыя імкненні душы мы аддаем справе будаўніцтва камунізма.

З вялікай увагай сачылі працоўныя нашай краіны за работай XXII з'езда КПСС. Шматлікімі ніцямі звязаны з Масквой і мінскія трактаразаводцы. Там, на з'ездзе, пабывалі іх пасланцы — дырэктар завода Барыс Гардзевіч Сівак і брыгадзір гальванічнага ўчастка Герой Сацыялістычнай Працы Роза Кандрацьеўна Прусавя.

Вось у кабінце галоўнага інжынера Рубанава раздаецца званок. На провадзе Масква.

— Добры дзень, Зіновій Сямёнавіч! Прывітанне калектыву ад дэлегатаў з'езда! Расказвайце, як справы на заводзе.

З нямногіх скупых слоў галоўнага інжынера ў Барыса Гардзевіча Сівака складваецца цэлая карціна.

«Залатыя снапы іскры ўздымаюцца ўгору — да самага спляцення сталёных канструкцый. Гарачае паветра абпальвае твар. Але сталевар Аляксей Азараў нібы і не адчувае гэтага. Рухі яго хуткія і дакладныя. Разумным рукам паслухмяна падпарадкоўваецца залаты струмень распаленага дабля-металу. Прыгожа працуе чалавек! Гэта ён браў абавязальства выплаціць да 1 студзеня 1962 года 600 тон ліцця звыш задання. Але калі па ўсёй краіне магутным патокам пракацілася ўсенародная

спаробніцтва за дастойную сустрачку партыйнага з'езда, камуніст Азараў перагледзеў свае магчымасці. Дырэктару МТЗ прыемна даведацца, што 17 кастрычніка перадавы сталевар рапартаваў аб выкананні свайго першапачатковага абавязальства, а ўвесь цэх да адкрыцця з'езда выдаў 1.730 тон звышплановага ліцця. Сталевары Азараў, Несцяровіч, Суша і іншыя цяпер кожны дзень выплаўляюць звыш задання па 5—6 тон вадкай сталі.

Добрая слава ідзе і аб працоўніках трэцяга механічнага. Бо іменна ім у дзень памятнага 17 кастрычніка на агульназаводскім мітынгу быў уручаны ганаровы дыплом калектыву камуністычнай працы. І людзі разумелі, што высокае званне, заваяванае ўпартай працай, абавязвае да многага.

— Нас, рабочых, — гаворыць камуніст Аляксандр Лейчык, — не пакідае пачуццё адказнасці перад таварышамі за высокую ацэнку нашай працы. Мы усведамляем, што гэта — званне, якое неабходна апраўдаць.

Аляксандр — тыповы прадстаўнік с'ягонняшняга рабочага класа рэспублікі. Напорысты, энергічны, ён выдатна спраўляецца з усімі сваімі пяццю многашпіндзельнымі аўтаматамі, выконваючы вытворчае заданне на 120—125 працэнтаў.

— Інакш нельга, — тлумачыць Аляксандр, — вунь якая тэхніка прыйшла на завод! Значыць, і працаваць трэба па-новаму.

На доблесную працу трактаразаводцаў натхняюць гістарычныя прамовы ўдзельнікаў з'езда, новая Праграма КПСС.

Для ўвасаблення яе ў жыццё спатрэбіцца намаганні ўсяго савецкага народа, энергія і талент кожнага працоўніка. Спатрэбіцца і новая, дасканалая тэхніка. Яна ўжо ствараецца на нашых заводах, у тым ліку і на Мінскім трактарным. У гонар XXII з'езда з галоўнага канвеера сыйшла новая машына — удасканалены трактар «МТЗ-50П».

Зараз гэты трактар праходзіць абкатку. У яго больш магутны рухавік, што дае магчымасць працаваць з навяснымі, паўнавяснымі і

прычэпнымі прыладамі, а таксама прыводзіць у дзеянне розныя стаяцыйныя ўстаноўкі. Трактарам «МТЗ-50П» паспяхова транспартуюцца грузы. У яго дзевяціскарасная каробка перадач і васьмнадцатая скорасцей — ад аднаго да дваццаці чатырох кіламетраў у гадзіну. Прадукцыйнасць новай машыны ў параўнанні з трактарам ранейшых мадэляў вышэй на дваццаць працэнтаў.

Нягледзячы на натуральныя цяжкасці росту, калектыву галоўнага канвеера, якому ад нараджэння крыху больш тыдня, паспяхова

выконвае вытворчыя заданні. Ёсць тут і свае перадавікі — камуніст Сямён Комар, камсамалец Уладзімір Шытко і іншыя.

А ў чацвёртым механічным цэху тон задае гальванічны ўчастак. Ды гэта і зразумела. У іх важная прычына: брыгадзір Роза Кандрацьеўна Прусавя — іх пасланец на партыйны з'езд. Гальваністы высока нясуць званне разведчыкаў будучыні.

«У той дзень, калі ты паехала, — пішуць Аляўціна Іпатава, Святлана Філонава і Ксеня Бучко сваёй сяброўцы Розе ў Маскву, — з канве-

ера сыйшоў новы трактар, а трэцяму механічнаму прысвоена званне калектыву камуністычнай працы. Заданне мы выконваем на 125 працэнтаў. Так можаш і перадаць Мікіту Сяргеевічу! Былі ў цябе дома. Муж твой Аляксей і дзеці Наташа, Юра і Анечка шлюць табе сардэчнае прывітанне. Да яго далучаемся і мы, і ўвесь калектыву завода».

Так, вясновай паводкай высакродных чалавечых пачуццяў і імкненняў разліўся сёлетні кастрычнік.

А. ХАРКЕВІЧ.

ДОБРЫ БРЫГАДЗІР І ЦУДОЎНЫ ЧАЛАВЕК

ску ў швейнай майстэрні. Сын таксама ў Мінску працуе сталеварам. Калі выязджаў на Радзіму, думкі былі розныя. Ехаў без грошай. Там, за мяжой, гаспадар мог выкінуць мяне з работы ў любую мінуту, сям'я магла застацца без кавалка хлеба. Цяпер я не думаю аб гэтым. Мы бясконца шчаслівыя, што вярнуліся на сваю Радзіму.

Чужая зямля! Не, ніколі яна не будзе радзімай для тых, хто горкім лёсам закінуты туды ў пошуках кавалка хлеба.

Толькі на зямлі сваіх бацькоў Мацкевічы знайшлі сапраўднае чалавечае шчасце. Аляксей Афанасьевіч усімі паважаны чалавек у Камянецкім раёне. Ён кіруе лепшай брыгадай калгаса. У мінулым годзе Мацкевіч за кошт калгаса пабываў у Маскве на Выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі СССР. Аднавіскоўцы аказваюць яму вялікі давер. Вось ужо трэці раз запар яго выбіраюць дэпутатам сельскага Савета.

— Добра жыць на роднай зямлі! — гаворыць Мацкевіч.

На здымку: Аляксей Афанасьевіч Мацкевіч і яго жонка Соф'я Рыгораўна гутараць з сельскім паштальёнам.

С. БЕНЕНСОН.

У рэдакцыі абласной газеты «Зара» я пачула пра Аляксея Афанасьевіча Мацкевіча, брыгадзіра паляводчай брыгады калгаса «Большавік» Камянецкага раёна.

— Добры брыгадзір і цудоўны чалавек, — гаварылі аб ім. Праз некаторы час я выехала ў вёску Чарнакі, дзе жыве сям'я Мацкевічаў.

Дом іх знайшла адразу. Нова, прыгожы, ён прыцягваў да

сябе ўвагу. Вакол яго сад і агарод.

Аляксей Афанасьевіч, ветліва ўсміхаючыся, запрасіў у кватэру.

Пярэдняй, вялікай кухня, два пакоі з мноствам кветак. Усё ва ўзорным парадку.

Мне было вельмі прыемна пазнаёміцца з мужам і жонкай Мацкевічамі, якія пяць год таму назад вярнуліся на Радзіму з далёкай Аргенціны. Разгаварыліся.

— Дачка Ніна дзесяты клас канчае, Марыя працуе ў Мін-

Д о м а

Калі ў Арангу даведаліся, што Мечыслаў Шупенька збіраецца вярнуцца на Радзіму, да яго на кватэру часта пачалі заходзіць розныя людзі.

— Куды ты з Аўстраліі паедзеш? — казаў баптыст Камаха. — Тут ты хоць без працы, але жывеш. А там цябе адразу запякуць у Сібір і дыхнуць не дадуць. Падумай.

І Камаха пачынаў плесці розныя байкі пра Савецкі Саюз. А сусед Мечыслава Лявон Карпышын злосна пагражаў:

— Едзь! Але адсюль ты павязеш толькі свае косці ў труне.

Ні ўгаворы, ні пагрозы правакатараў не дзейнічалі на Шупеньку.

І вась доўгачаканы дзень настаў: 4 жніўня 1959 года Мечыслаў прыбыў у родную вёску Глебенкі на Вілейшчыне.

Не пазнаў ён родных мясцін, так усё змянілася за 16 год.

Мы сядзім з Мечыславам Браніслававічам у хаце. Падрабязна расказаўшы аб сваіх блуканнях па пакутах, ён гаворыць:

— Той, хто жыве ў далечыні ад Бацькаўшчыны, можа зразумець, якую я радасць адчуў, калі вярнуўся дадому. Сібір? Пра яе зараз толькі добрымі словам успамінаюць. Як толькі я ступіў нагой на родную зямлю, я пачуў сябе вольнай птушкай. Жыву цяпер у прасторным і светлым бацькавым доме. Кажуць мне прадстаўнікі мясцовай улады: будуй і сабе хату, матэрыяламі, транспартам забяспечым. Але зараз няма такой неабходнасці.

— Ну, а як матэрыяла забяспечаны? — пытаюся.

— Працую я ў зверасаўгасе «Беларускі» маляром. Атрымлі-

ваю ў месяц звыш 60 рублёў. Добра зарабляе брат Віктар — ён шафёр у гэтым жа саўгасе. Сваё гаспадарка ёсць: карова, свінні, птушка розная.

— А бацька ваш дзе працуе?

— Ён 10 гадоў быў брыгадзірам паляводчай брыгады. Зараз на пенсіі. Дома ля гаспадаркі ды ў садзе сваім корпаецца.

— А вы былі ў цэнтры нашага саўгаса? — пытаецца Мечыслаў. — Там, дзе калісьці стаялі пакрыўленыя хацінкі, выстраіліся цэлыя вуліцы з прыгожых двухпавярховых і аднапавярховых дамоў. Рабочыя глядзяць тэлевізійныя перадачы. Людзі з хутароў перабраюцца ў вёскі. Толькі сёлета справілі навасельле каля дзесяці былых глебенскіх хутаран.

— Пры мне гэта было, — успамінае Шупенька. — Жыве ў нас удава Вольга Вансавіч. Просіць аднойчы яна дырэктыву саўгаса, каб ёй дапамаглі з хутара ў вёску перабрацца. Агледзелі хату: куды там яе перавозіць! Падмурак у зямлю ўрос. «Пішы заяву, дэтка, — сказалі ёй у саўгасе. — Новы дом пабудуем». «А дзе ж я грошай вазьму столькі?». «Дапаможам». І, ведаеце, не дом, а цацку справілі — вялікі, са светлымі вокнамі. А ці толькі Вользе Вансавіч дапамаглі? Многім.

— Не так даўно я прымаў удзел у выбарах, — працягвае Шупенька. — У сельскі, раённы ды абласны Саветы выбіраў людзей. Заходжу сабе ў асобную кабінку і з радасным сэрцам апускаю бюлетэнь у урну. Ніхто за табою не сочыць. Ніхто нікога не падкупляе. А там... Хоць не галасаваў, але бачыў, як гэта робіцца. Аж да забойстваў справа даходзіла. І ўсё,

ведаеце вы, на ашуканстве пабудавана. Адзін аднаму хлусяць.

Я паглядзеў на гадзіннік. Браўся на вечар. Пара развітвацца з Мечыславам Браніслававічам. Я збіраюся ісці, але ён спыняе мяне:

— Пачакайце крыху. Налішыце, калі ласка, ад мяне тым, хто яшчэ не вярнуўся на Радзіму: калі маеце магчымасць ехаць дахаты, то едзьце, не пакідаюце. А наёмных правакатараў не слухайце. Яны хлусяць.

Б. МАНЦЭВІЧ.

Вілейскі раён.

Новае Кавалёва

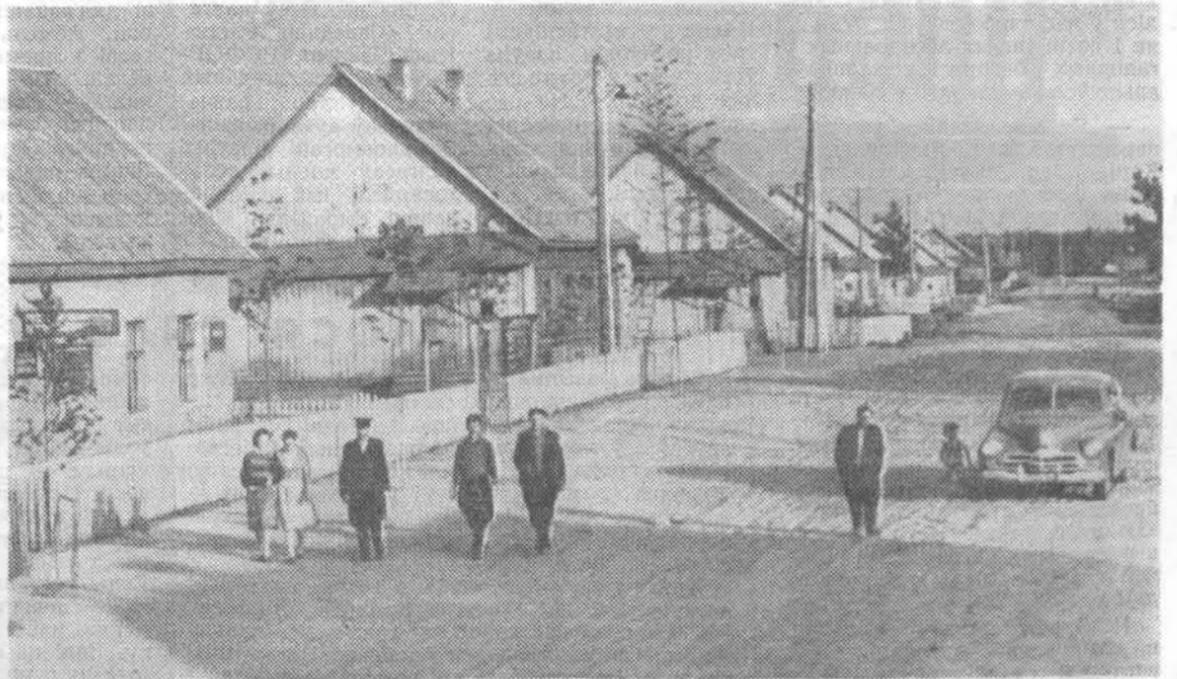
У вёсцы Кавалёва Віцебскай вобласці вырастае цудоўны гарадок з усімі бытавымі зручнасцямі. Утульныя, дабротныя дамы пабудавала кожная рабочая сям'я. Да паслуг кавалёўцаў — выдатны клуб, дзе працуюць гурткі: харавы, драматычны, музычны. Штодзённа жыхары Кавалёва прымаюць з Масквы і Віцебска тэлевізійныя перадачы.

У вёсцы працуюць два магазіны, сталовай. Выдатныя хлеба-булачныя вырабы выпякае мясцовая пякарня. У пасёлку свая бальніца, паштовае аддзяленне, гасцініца, будуюцца стадыён.

Вырасла і заробная плата людзей. Месячны бюджэт лобой рабочай сям'і складае ад 100 да 200 рублёў.

Прыгожы, цудоўны пасёлак Кавалёва сёння. Жывуць і працуюць у ім слаўныя і простыя савецкія людзі.

А. МЯЛЕШКА.

Новая вуліца ў Кавалёве.

«На Савецкі Саюз з надзеяй глядзіць планета»

«Волга» імчала нас з хуткасцю 110 кіламетраў, і гэта вельмі падабалася Івану Якаўлевічу Дзвінцу. Кожны раз, паглядваючы на спідометр, ён захапляўся:

— Цудоўная машына! Быццам ведае, што сын хоча хутчэй убачыць сваю маці.

Мільгаюць кіламетрыяны знакі, адлічваючы адлегласць. Ззадзі Брэст, Кобрын, Гарадзец. І чым бліжэй мы да месца прызначэння, тым больш прыкметна хвалюецца Дзвінец. Вакол — усё такое знаёмае і ў той жа час незнаёмае. Успамінаюцца дарога і рачулка, але вёскі немагчыма пазнаць — так многа новага. А палі Велізарныя масівы высокай цёмна-зялёнай кукурузы, бульбы, свежыя пажні, ільнішчы... На садзібах і таках — камбайны, трактары, маладарны.

— Гэта калгаснае, агульняе?

— Так, Іван Якаўлевіч.

— Добра!

— І наш спадарожнік разгаваруўся.

— Я пакінуў родныя месцы 34 гады таму назад. Гаравала наша сям'я, жылі ўпрогаладз. Участак зямлі ў бацькі нагадваў нейкі вузенькі і кароченькі каснічок. Гнуў я спіну на пана Андраюўскага, а за сваю батрацкую працу грашы атрымаваў. І ў гэты цяжкі час з'явіліся ў нас вярбоўшчыкі. Так я, як і сотні іншых абздоленых і галодных беларускіх хлопцаў, апынуўся за акіянам, у Канадзе.

— Як мне жылося там? — перапытвае Іван Якаўлевіч. — Хапіла ліха. Аб усім доўга гаварыць. Каб было ўяўленне аб тым, як даводзілася жыць, прыведу прыклад. Калі нарадзіўся мой сын Даніла, жонцы і хлопчыку спатрэбілася тэрміновая дапамога ўрача. Гэта каштавала 300 долараў. Я выплачваю гэту суму два гады. Ад мястэчка Уайт Рок, дзе цяпер жыю, да Ванкувера 30 кіламетраў. Часта даводзіцца бываць у гэтым вялікім горадзе. Паглядзелі б вы, колькі там беспрацоўных! У многіх ні кала, ні двара. Сняць проста на тратуарах, накрываюцца газетамі. Перабіваюцца выпадковымі заробкамі. Ніякай упэўненасці ў заўтрашнім дні!

Плаўна затармазіўшы, машына спывяецца ў Антопалі ля новага дома, у якім жыў Іванаў брат. Сустрэкаець гасця вышлі ўсе сваякі. Расчулены сустра-

чай з маці, сёстрамі, братам, пляменнікамі, Іван Якаўлевіч не можа стрымаць слёз радасці. Колькі разоў знаходзіцца пасля доўгай разлукі, колькі ўспамінаў!

Брат паказаў гасцю сад, у якім ужо ёсць каля 56 маладых плодовых дрэваў, 10 вуллёў, агарод, а ў хлеве — карова, свінні, куры.

А потым Іван Якаўлевіч з задавальненнем прыняў запрашэнне пазнаёміцца з мясцовым калгасам «1-е Мая» Драгічынскага раёна, дзе яго родны брат Васіль Дзвінец кіруе першай палыводчай брыгадай. На фермах ён прысутнічаў на дойцы, якая ажыццяўлялася з дапамогай электрычных апаратаў. Спадабалася яму група кароў буралатвійскай пароды. Старшыня сельгасарцелі Аляксандр Іванавіч Цуркан расказаў гасцю аб няўхільным росце эканомікі калгаса, штомесечным авансаванні працаўнікоў палёў, адказаў на пытанні, якія яго цікавілі. Усё гэта зрабіла на Івана

Дзвінца вялікае ўражанне, але асабліва ўразіў яго высокі ўзровень механізацыі сельгаспадарчых работ.

У той жа дзень Іван Якаўлевіч з'ездзіў у вёску Бародзічы Кобрынскага раёна да сястры Марыі, даяркі калгаса імя Леніна. І ў яе новы дом, сям'я жыўе ў поўным дастатку, усе працуюць. Муж — пастух, дачка Марыя працуе на дагелным заводзе, а Вера — на малочна-таварнай ферме.

А вось і бацькоўскі дом у вёсцы Жукі. Маленькая грушка, якую ён пасадзіў многа год назад, стала вялікім дрэвам. Хутка маці Дзвінца Праскоўя Ігнацьеўна і яго сястра Ганна, калгасніца сельгасарцелі імя Кірава, справяць наваселле ў доме, які яны пабудавалі з дапамогай дзяржавы.

Сваякі запрасілі гасця да стала. Па пачастунках было відаць, што ў доме поўны дастатак. На stole — талеркі з мясам, маслам, кансервамі, калбасой, фруктамі, мёдам і варэннем, белым і чорным хлебам, розныя віны.

— Вялікія перамены адбыліся ў тутэйшых мясцінах за гады сапраўднай народнай улады, — гаворыць канадскі гасць. — Узяць хоць бы Кобрын. Старшыня райвыканкома Рудніцкі паказаў мне новабудовы горада, расказаў аб відах прадукцыі, выпускаемай прадпрыствамі, аб перспектывах далейшага развіцця эканомікі раёна.

Поспехі Савецкага Саюза нас радуюць. Дух захапляе, калі чытаеш праект Праграмы Камуністычнай партыі. І веру, усё збудзецца, бо вы заўсёды апрадэжываеце свае планы. Рускія канадцы апаздзіваюць касманаўтам Юрыю Гагарыну і Герману Цітову. У Канадзе мы, простыя людзі, усімі магчымымі спосабамі і метадамі падтрымліваем міралюбівую палітыку СССР. Вялікім аўтарытэтам карыстаецца сям'я працоўнага народа выдатны дзяржаўны дзеяч нашай эпохі Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў. Да яго голасу з надзеяй прыслухоўваецца ўся планета.

Калі мы развітваліся з Іванам Якаўлевічам, ён папрасіў перадаць вялікую падзяку гасцінным брэстчанам за цеплы, ветлівы прыём.

В. ФРЭЙДЗІН.

На здымку: І. Я. Дзвінец з маці Праскоўяй Ігнацьеўнай, Фота аўтара.

У АДНЫМ КАЛГАСЕ

22 ЭЛЕКТРЫЧНЫЯ МАТОРЫ

У калгасе «Новы шлях» Добрушскага раёна шырока выкарыстоўваецца тэхніка ў падрыхтоўцы кармоў і вырошчванні бульбы. З дапамогай механізмаў падаецца вада на фермы. У розных галінах грамадскай вытворчасці працуюць 22 электрычныя маторы.

ВАДАПРАВOD У ВЭСЦЫ

Яшчэ поўнаасцю не закончана ўнутраная аддзелка новага цаглянага клуба ў вёсцы Ігаўка, а ўжо вядзецца кладка сцен новай школы. За апошнія тры гады ў арцелі пабудаваны грамадская лазня, сельмаг, фельчарска-акушэрскі пункт, многа тыпавых жывёлагадоўчых памяшканняў. У вёсцы пабудаваны вадаправод з пяццю разборнымі калонкамі. З дапамогай арцелі калгасніцы Фекла Бурава, Наталля Бабкова і многія іншыя пабудавалі свае прасторныя новыя дамы.

ДЛЯ ЖАНЧЫН-МАЦІ

Добры падарунак атрымалі ад калгаса жанчыны-маці. Нядаўна тут адкрыты дзіцячы яслі. Паслугамі іх карыстаюцца Тацяна Новікава, Марыя Яўменава, Зінаіда Мілюшчанка і многія іншыя калгасніцы. Іх дзеці знаходзяцца на поўным ўтрыманні калгаса.

СТЫПЕНДЫЯТ КАЛГАСА

Маладая калгасніца Раіса Крывашэва, якая закончыла сярэдняю школу, пажадала стаць заатэхнікам. Праўленне накіравала яе на вучобу ў Гомельскі сельгаспадарчы тэхнікум. Стыпендыю ёй выплачвае родны калгас. Пасля заканчэння тэхнікума Раіса Крывашэва будзе працаваць у сваёй арцелі.

А. Курловіч.

На здымку: дзіцячыя яслі ў калгасе «Новы шлях».

Рост дабрабыту, рост людзей

Непазнавальна змянілася аблічча вёскі Браішэвічы Драгічынскага раёна за гады Савецкай улады. У цэнтры вёскі размешчана праўленне калгаса імя Калініна. У вёсцы ёсць сярэдняя школа, у якой вучацца дзеці калгаснікаў. Да паслуг вяскоўцаў клуб, бібліятэка, фельчарска-акушэрскі пункт. Дайным-дайно адбыліся ў нябыт тыя гады, калі за лясенне трэба было аддаваць апошнія грашы. У вёсцы 6 магазінаў, стацыянарная кінаўстаноўка.

Замест паўразбураных хацінак на вуліцах вёскі выраслі светлыя прыгажунь-будынкі. Толькі за апошні час іх пабудавана звыш 60.

У кожным доме ёсць веласіпед,

ды і не адзін. Усяго ў вёсцы налічваецца больш 30 матацыклаў. Былы бядняк Аляксей Галабурда набыў сабе легкавую аўтамашыну і матацыкл.

Але самае, бадый, галоўнае — рост людзей. Многія дзеці сялян сталі настаўнікамі, медыцынскімі работнікамі, спецыялістамі сельскай гаспадаркі, тэхнікамі, інжынерамі. Калі раней на ўсёй раён толькі адзін чалавек меў сярэдняю адукацыю, то зараз з адной вёскі Браішэвічы больш за 50 чалавек атрымалі сярэдняю і вышэйшую адукацыю.

І. ПАКАЛА.

На стыку трох рэспублік

Калгас імя Леніна Церахоўскага раёна размешчаны на стыку граніц з Украінай і Расійскай Федэрацыяй. Паміж калгаснікамі трох рэспублік здаўна ўсталявалася сардэчная дружба. Не раз хлебаробы суседніх калгасаў выручалі адзін аднаго ў бядзе, дзялілі свае радасці.

Калгаснікі пастаянна абменьваюцца во-

пытаннем выдзення гаспадаркі.

У мінулым годзе церахоўскі калгас імя Леніна выдзеліў калгасам «Савецкая Расія» і імя Чапаева (РСФСР) насенне шматгадовых траў, даў для перавозкі грузаў аўтапрычэпы. З дапамогай братніх калгасаў члены сельгасарцелі імя Леніна завялі сырадзю. Сябры з рускага калгаса

дапамаглі таксама трактарнымі цяжкамі і бульдозерам у час будаўніцтва сажалкі для вадаплаўнай птушкі. Абменьваліся суседзі і племянныя жывёлай. Па прыкладу калгасаў Расійскай Федэрацыі сельгаспадарчая арцель імя Леніна пачала шырока ўкараняць свабодна-выгульнае ўтрыманне жывёлы.

Моцная дружба звязвае беларускіх калгаснікаў і з украінскімі хлебарабамі. Нярэдка дэлегацыі суседніх раёнаў сустракаюцца, каб падвесці вынікі сваіх дасягненняў, падзяліцца планами на будучае. Гэтыя планы радуюць і рускіх, і украінцаў, і беларусаў.

Ф. КУЛІНЕНКА.

Раздалося сяло ў плячах

Можна сказаць, што вёска Паўстынь Слуцкага раёна нарадзілася пасля Вялікага Кастрычніка. Да семнацатага года тут, нібы астраўкі ў моры, чарнелі раскіданяны ў беспарадку хутары сялян. Жылі кожны сам па сабе. Нярэдка паміж мужыкамі ўзнікала сваркі за кавалачак зямлі ці мізэрную патраву. Сваркі пераходзілі ў бойку і канчаліся іншы раз трагічна.

Хутары пачалі ссяляць у вёску, як толькі арганізавалі калгас. Але асабліва змянілася Паўстынь за пасляваенныя гады. Яна папрыгажала і нібы раздалася ў плячах. Новыя шыркія вуліцы разбегліся ў розныя бакі. Толькі за апошнія два гады справілі наваселле ва-

семнаццаць сем'яў калгаснікаў, а ўсяго пасля вайны — звыш 70 сем'яў. Зусім звычайная тут з'ява, калі побач са старэнькай хацінкай уздымаецца новы прасторны дом над бляшаным ці шыферным дахам. Не навіна для вёскі і цагляныя дамы.

А ў цэнтры Паўстыні ўзвышаецца трохпавярховы калгасны клуб. Чатыры-пяць разоў на тыдзень тут дэманструюцца кінафільмы. Ёсць магазін, бібліятэка, паштовае аддзяленне, ашчадная каса, фельчарска-акушэрскі пункт, майстэрня па рамонту і нашыўцы абутку. (Калі на зямлю апускаецца ноч, электрычныя лямпачкі, як зоркі, успыхваюць у вокнах дамоў і на вуліцах.

У. ЖУК.

ДЛЯ ЗАХОДНЯЙ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеэўрапейскаму часу: на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1 322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16,00 да 17,00 і з 21,00 да 21,30;

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін; на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16,00 да 17,00 і з 21,00 да 21,30.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 минут па сярэднеэўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу з 19,30 да 20,30 на хвалі 19,85 метра (ці 15 110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11 960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11 735 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для публікацыі (fur Briefe): Minsk, Post-schliessfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.